

Síla myšlenky I.

Prokletí

Antonie Krzemieňová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umísťování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

Copyright © Grada Publishing, a.s.

Síla myšlenky I.

Prokletí

Antonie Krzemieňová

Vydala Grada Publishing, a. s.

U Průhonu 22, Praha 7

jako svou 4296. publikaci

Odpovědná redaktorka Tereza Majerová

Sazba Filip Říha

Návrh a grafická úprava obálky Michal Němec

Počet stran 200

První vydání, Praha 2011

© Grada Publishing, a. s., 2011

Cover photo © allphoto.cz

Vytiskla tiskárna PROTISK, s. r. o., České Budějovice

ISBN 978-80-247-3769-0 (tištěná verze)

ISBN 978-80-247-7418-3 (elektronická verze ve formátu PDF)

© Grada Publishing, a.s. 2012

OBSAH

DUHOVÝ MOST.....	7
SÍLA MYŠLENKY	15
ŠTĚSTÍ SE NEODPOUŠTÍ.	23
PROKLÍNÁM TĚ.....	35
ČLOVĚK – TVOR PODLÉHAJÍCÍ VLIVŮM.....	39
UŘKNUTÍ	51
PROKLETÍ	63
PROKLETÍ PŘÍMÉ	75
PROKLETÍ PARTNERSTVÍ	95
PROKLETÍ DĚTÍ.....	105
PROKLETÍ A DĚTI INDIGO	113

PROKLETÍ RODOVÉ.....	119
PROKLETÍ ČASOVĚ ODLOŽENÉ	127
PROKLETÍ TECHNICKÉ	133
PROKLETÍ MÍSTA	141
PROKLETÝ DÁREK.....	151
ZAKLÍNÁNÍ	157
OKO ZA OKO, ZUB ZA ZUB	165
AMULETY	175
BUMERANGOVÝ EFEKT.....	181
DUHOVÁ CESTA	187
POSLEDNÍ POHÁDKA.....	195

DUHOVÝ MOST

Bylo, nebylo, před dávnými časy, za sedmero horami a sedmero lesy...

Obyčejný, zamračený den. Sedím za pracovním stolem a ještě dokončuji práci. Musím spěchat, protože za chvíli odjíždím na pracovní cestu.

Kouknu se z okna. Br... Vůbec se mi do toho počasí nechce. Je zataženo a vypadá to, že každou chvíli snad začnou padat trakaře. Nerada jezdím v dešti. Ale asi mne to nemine.

Ve stejném okamžiku, kdy usednu za volant, jako by někdo mávl kouzelným proutkem. Co se to děje? Cítím změnu. Ve vzduchu je něco zvláštního, co změnilo mé rozpoložení. Netuším proč, ale najednou se na cestu těším.

Hned za Prahou se přede mnou zavřela obloha. Těžké, zlověstně černé mraky se semkly do houfu a rozpršelo se. Na kapotu však dopadly kapky jen výjimečně. Hustý déšť padá na silnici pár metrů před moje auto. Mraky jako by přede mnou ujížděly. Přede mnou tma, za mnou... Podívám se do zpětného zrcátka. Vidím oblohu, kterou se rozlévají sluneční paprsky. Vpředu liják, vzadu jasné nebe. „Za chvíli bude duha,“ bleskne mi hlavou.

Jak řekli, tak udělali. Respektive jak mysleli, tak se stalo. Přede mnou se nad silnicí pomalu vytváří stále sytější a barevnější oblouk, zářící do daleka. Neskutečně krásný most. Pohled na něj ve mně zažehne pocit radosti a nadšení.

Stále jedu vstříc duhovému mostu, který jako by mě zval do své brány. Mám pocit, že tam už budu. Scenérie se stále nemění. Vzpomenu si na pohádku o Mrazíkovi, jak Ivan říká: „Chaloupko, otoč se ke mně čelem, k lesu zády.“ Stejně tak se ke mně čelem otočila brána duhového mostu. Přede mnou ustupující mraky a duha, za mnou sluníčko. Jako kdyby bylo přivázané na provázku za mým autem a já jej táhla s sebou...

Nechci, aby tato pohádková scéna skončila. Je příjemné jet k duhovému mostu, k duhové bráně. Netuším, jaký podíl na udržení duhy na obloze mělo moje přání, síla mojí myšlenky, v každém případě tento krásný barevný oblouk zářil na obloze po celou cestu z Prahy do Brna. V myšlenkách děkuji, přiznám se, že nevím komu, za tento neobvyklý zážitek. Brána je jako cesta do budoucnosti. Duha je symbolem usmíření a naděje. Najdu sama sebe a prostor pro využití svého já? Jedu vstříc něčemu novému?

Dívám se na duhu, jejíž barvy tak září. Červená mi připomíná oheň v srdci, oranžová je plamínkem radosti, žlutá pak pohyb, bytí, existence. Zelená je nejen tráva, ale také lesy, šumějící bory a harmonie. Modrá je obloha a voda v jezerech, řekách a mořích, modrá je klid a mír. Fialová

v sobě ukrývá strach z nepoznaného, také však touhu a usmíření. A indigo? Indigo je naděje...

Co mě čeká za duhovou bránou?

Za několik málo dní se u nás doma objevil člověk, který z ničeho nic začal vyprávět o škole, kterou studuje. Hovořil o tom, že její absolventi umí zjišťovat, co špatného je v systému člověka. A také to měnit. Pěkná pohádka, říkala jsem si.

Zjišťování určitých skutečností jsem si představit dovedla. Lidí, kteří umějí číst z hvězd, vykládat karty, odečítat z očí nebo jiným způsobem získávat informace, těch je dost. Jak jsou jejich schopnosti kvalitní, to už je jiná. Ovšem něco měnit?

„Zkusíme to?“ přemýšleli jsme s mým přítelem Honzou. Už dlouho hledáme nějaký zajímavý způsob seberealizace, takovéto pokusy však moc rádi nemáme. Přesto nám naše intuice říkala: „Jděte do toho.“ Rozhodli jsme se, že vyzkoušíme, jestli ten člověk mluví pravdu, a objednali jsme se na jedno takové sezení. Jaké to bylo?

Po našem příchodu se nás konzultant zeptal na pár základních údajů, vzal do ruky jakýsi drátek, chvíli s ním mával a čmáral si něco do papíru. To jsme z toho ještě měli legraci.

Po chvíli nám sdělil, co o nás zjistil. Oběma nám ztuhl úsměv na rtech. Nečekali jsme, že by mohl získat až takové informace. My o sobě víme dost, ale tento pro nás naprosto cizí člověk? Nikdy předtím jsme se s ním neseťkali, nic jsme mu o sobě neřekli. Jak je možné, že je schopen přečíst „někde ve vesmíru“ prakticky celý náš život? To, co nás trápí, jak se cítíme? Existuje opravdu někde „tam nahoře“ neviditelná databáze, o které hovoří křesťané jako o „Alefu“? Nebo se jedná o „Akašu“, zmiňovanou v esoterické literatuře?

Vyvstalo mnoho otázek. Prozatím zůstávají nezodpovězené...

Setkání s tímto člověkem v nás probudilo zvědavost a chtěli jsme „to“ umět také. Naše rozhodnutí bylo impulsem pro přestup do jiného vlaku, než kterým jsme svým životem jeli doposud. Každý máme takový svůj vláček, někdo malý osobáček, někdo rychlík, jiný přímo mezinárodní expres. Vagónek by mohl být jedním rokem, sedátko třeba jedním dnem...

V jakém vláčku dnes sedíte vy? Jede tam, kam chcete?

Při zpětném pohledu na toto období musím říct, že bylo velmi zajímavé. Studovali jsme něco, co nás zajímalo. Vlášek sice jen projížděl stanicemi, které jsme si chtěli prohlédnout, a my s Honzou jsme občas měli pocit, že jeho konečná je na slepé koleji. Přesto jsme vytrvali a dostudovali.

Nebudu vás nudit peripetii, kterými jsme procházeli. Jeden poznatek však sdělit musím: vždycky jsme měli za to, že lidé, kteří se zabývají esoterikou, jsou morální a etika je pro ně přirozeností. Brzy jsme pochopili, že tomu tak není.

Víte, jak lze rychle získat přístup mezi „esoterickou elitu“? Je to docela jednoduché. Není potřeba žádné dlouhé studium, není třeba pochopit svět a porozumět mu. Stačí zařadit hlavnímu „guru“ kuchyň za výhodných podmínek a jste rázem nejlepší student. Určitě budou fungovat i jiné způsoby, jako je auto za dobrou cenu, případně vášnivá noc. Ostatně, tak už to přeci v životě chodí...

Máte touhu pomáhat lidem? Chcete se rychle stát léčitelem? Na to dneska v mnoha esoterických oborech stačí absolvovat víkendový kurz. A máte-li dostatek drзости, hurá do léčení. Že vaši pomoc nikdo nechce? To mají smůlu. Vy jim ještě ukážete...

Ukončením studia nastala v mém životě opět změna. Cítila jsem, že je načase slézt z oblaků a postavit se pevně na zem. V tomto okamžiku jsem za slepou kolejí uviděla velké nádraží. A spoustu různých vláček. Mohla jsem si vybrat.

Jsem přesvědčená, že člověk je tvor pozemský, uzpůsobený chůzi po zemi. Neměl by létat. Oblaka jsou sice hezká, tam však patří ptáci a občas letadla. Vrátila jsem se tedy na zem a zjistila, že „svět esoteriky“ je běžnou součástí každodenního života. Není na něm nic zvláštního. To jenom my, lidé, jej zahajujeme tajemstvím.

Vybrala jsem si další studium esoteriky. Tentokrát z toho, co nabízí trh v tištěné podobě. Musím přiznat, že mne to nejprve dost vyděsilo, pak jsem si ale uvědomila, že lidé zabývající se esoterikou jsou stejní jako třeba váš kolega v kanceláři. Také potřebují na složenky. Proto jsou schopni vymyslet cokoli. Za dobu své praxe jsem se setkala s mnoha téměř neuvěřitelnými nesmysly, jako je například posílání energií přes jakousi retranslační stanici a podobně. Ostatně lidé pravděpodobně chtějí být klamáni. Prostě – lidská hloupost je věčná.

Naše vnímání světa je obvykle velmi zúžené. Jak málo my lidé vidíme, slyšíme či cítíme...

Víte, kdy mi je nejlépe? Když přijde človíček a řekne: „Díky, už je mi dobře.“

Otevřela jsem svou duhovou bránu a vstoupila do zvláštního světa lidských osudů. Za barevným obloukem duhy se rozprostírá moje duhová cesta. Na ní je „opravna lidských duší“ nebo – jak říká moje vnučka Niky – „očarování“ lidí, kteří mají problémy a chtějí s nimi něco dělat. A vzdělávání všech, kteří chtějí umět svůj život prožívat. Malá Niky by řekla „očarovat“ si ho. Většina z nás život jen využívá, málokdo z nás umí žít. Jen se rozhlédněte kolem sebe. Kolik rodin v okolí žije opravdu spolu? Většina jich jen bydlí pod jednou střechou. Kolik párů pouze žije vedle sebe? A jako by to nestačilo, ještě si vzájemně ubližujeme. Spolupráce v dnešní době nabrala zvláštní směr. Pleteme si ji s mocí a poslušností. Budeme-li takto pokračovat, nečeká nás nic dobrého. Snad tam někde v dáli je ještě nějaká výhybka...

Všimli jste si někdy, kolik je krásy všude kolem nás?

Naše škola otevřela své duhové dveře všem, kteří už NECHTĚJÍ VĚŘIT. Těm, kdo mají mozek, používají selský rozum a chtějí stabilizovat svůj život. Na trati moderní a praktické esoteriky přibývají další a další vláčky. Moderní proto, že spojuje poznatky vědy a esoteriky, praktické proto, že je využívá v každodenním životě. Vždyť k čemu by nám bylo něco, co nelze zužítkovat? Proč bychom se učili číst, kdybychom neměli knihy? A esoterika? Znáte jiné slovo, které vystihuje dění odehrávající se mezi nebem a zemí? Kterému obvykle nerozumíme, nechápeme ho, jenom víme, že funguje? Základy tohoto poznání vycházejí především z učení Stanislava Sohra a z medicínských poznatků doktora Hamera.

Naše výuka se zaměřuje na rozvoj sebe sama. Vždyť kdo by nechtěl zvládat své emoce a své myšlenky? Kdo by nechtěl umět „čarovat“? Není však vůbec jednoduché vytáhnout z koutů talenty, kterými každý z nás oplývá. Oprášit své schopnosti a nebát se jít vstříc novým věcem. Jednodušší je sedět v koutě a nechat své já zarůst pavučinami...

Není to procházka růžovou zahradou. Je to dřina.

V konzultačních hodinách ve velmi malých skupinkách diskutujeme a diskutujeme. O tom se ostatně můžete přesvědčit sami čtením dalších řádků. Ty vás také zavedou do skutečného světa mnoha lidí, kteří mají stejné problémy jako vy. A život jim podal pomocnou ruku, stejně jako ji teď podává vám...

Nic netajíme. Jenom technologické postupy samozřejmě nezveřejňujeme. Lze jimi jak pomoci, tak – při neodborném zacházení – ublížit. Proto je pro jejich zvládnutí nezbytná praxe. Studenta medicíny také ve škole nepustí nikdo

k operaci. Ani automobilový závodník se z vás nestane usednutím za volant. I s lopatou je potřeba se naučit zacházet.

Vývoj technologií neustále pokračuje, pořád je co objevovat. Já jsem našla svůj způsob práce, který mi vyhovuje. Je jen můj. Je to stejné, jako když malujete obraz. Plátno, barvy i štětec mají všichni stejné. Budou stejné také všechny obrazy?

Tajemna je dost všude kolem nás. Někteří lidé se snaží halit i jednoduché věci do tajemna. Znáte rčení „když dojdou argumenty, dojde na facky“? Tady to platí obdobně. Když něco nevím či se v něčem nevyznám, nastupuje tajemno...

Život je krásný. Stačí se jen rozhlédnout a nasednout... To vás přece k ničemu nezavazuje. Jen se budete rozhlížet a okýnkem nahlížet do životů, které se odehrávají všude kolem.

Společně se mnou vás budou na naší společné cestě provázet studenti, kteří žijí své obyčejné životy:

- důchodkyně Jana, která nikdy nevěřila ničemu, na co si nemohla sáhnout, takový technický typ, který má rád všechno přesně srovnané;
- Tina, asistentka, jejíž předností je organizace a také má ráda vše na svém místě;
- Martin, drobný živnostník a ohnivý muž, na něhož sedí rčení „tichá voda břehy mele“ – obvykle se tváří, jako by se jej nic netýkalo, skutečnost je ovšem úplně jiná;
- Ruda, vtipálek, který se nezdá, když chce, umí překvapit tím, jak má vše srovnané, v běžném životě je elektrikář a otec.

Kromě našich studentů se také setkáte s mojí zvědavou sousedkou Jarkou, indigo vnučkou Niky a mnoha jinými obyčejnými lidmi, jejichž životy připomínají ten váš.

Takže... Ráda bych začala těmito slovy: „Žiji na planetě, kde lež, svár, závist není...“ O tom si však mohu nechat opravdu jenom zdát. A tak to zkusím jinak:

Za sedmero horami a sedmero lesy žijí lidé, které na jejich životní pouti provází především radost a láska. Vstoupili duhovou bránou na překrásnou duhovou cestu, plnou pohody a štěstí.

Staňte se i vy součástí této pohádky. Posadte se pohodlně do křesla. Představte si, že jste v hledišti divadla. Opona se právě zvedá...

SÍLA MYŠLENKY

Jsou prázdniny, je krásný den. Ačkoli se letošní prázdniny zrovna moc nepovedly a často prší, dnešní den je výjimečně docela pěkný. Jako stvořený pro výlety, a tak vezmu vnučky a vyrazíme.

Prohlédneme si miniatury významných evropských staveb a pak vstoupíme do království čarodějnic a jiných pohádkových bytostí. Procházíme se mezi vodníky, vílami a skřítky. Nakonec se vydáme na hrad, kde ve sklepení najdeme spoustu čarodějnic. Některé vypadají mile, jiné strašidelně či přinejmenším nepřívětivě. Dovedu si představit, jak stojí nad kotlem, ve kterém obrovskou vařečkou míchají různé lektvary:

*„Kdo tento lektvar vypije,
ten se hned láskou opije
k první ženě, kterou spatří,
vezme si ji, tak se to patří.“*

Inu, bylinky měly vždycky zvláštní moc. Hlavně ty sbírané o půlnoci. Kromě ozdravných čajíčků se z nich vařily různé lektvary, kterým byly přisuzovány všelijaké účinky. Mohli jste mít lektvar, aby vám lépe došla kráva, nebo také aby sousedovi nedojila. Mohli jste mít nápoj lásky, nebo také nenávisti. Svět je zvláštní...

Pak se jde na hrad za hradní paní. Procházíme komnatami, kterými chodily ženy v dlouhých, nepraktických róbách až na zem a muži s bílými parukami. Prohlížíme si jejich kuchyň, pracovnu i ložnice. Je zajímavé dozvědět se o životě lidí, kteří tady byli před námi.

Po prohlídce hradu průvodkyně ukazuje na zvonec na nádvoří: „Kdo na tento zvonec zazvoní a vysloví nahlas své přání, tomu se splní.“

Niky mě zatahá za ruku. „Pojď tam se mnou.“

„Kam chceš jít?“

„Zazvonit na kouzelný zvoneček. Mám přání.“

Dojdeme tedy ke zvonečku a já s napětím očekávám, cože to cácora bude chtít? Že by toužila po nějaké hračce z reklamy?

Niky vezme za konec provázku a zatáhne za něj. Zvoneček se jemně rozezní do ticha. Několikrát udělá bim bam. Zaposlouchám se, když mě vyruší pevný hlásek Niky: „Chci mít samé jedničky!“

Takové přání jsem opravdu nečekala. Na chvíli se zamyslím. Cácora právě ukončila druhou třídu a s učením má problémy. Ty má od počátku, kdy hned v říjnu, coby čerstvý prvňáček, dostala několik pětěk. Tehdy jsem jí volala a ptala se, co škola. Její odpověď zněla: „Dobrý.“

„Co je to dobrý?“ ptám se.

„No dobrý,“ odpovídá opět krátce.

„Jaké máš známky?“ zkouším to tedy jinak.

„Jedna, dvě, tři, čtyři, pět,“ pronese s ledovým klidem.

„Počkej, jak čtyři, pět. Ty máš čtyřky a pětky?“

„Jo,“ odpovídá lakonicky.

„Proč se neučíš?“ nic lepšího mne v tu chvíli nenapadlo.

„Proč bych se učila, když stejně dostávám čtyřky a pětky?“ pronese opět klidně.

Vlastně má pravdu. „Ty máš problém s učitelkou?“ zeptám se jí.

„Nemám,“ odpovídá Niky.

Tehdy mi to dojde. Je to naopak. Učitelka má problém s Niky. Niky je otevřená a bezprostřední. Možná až trochu naivní a hlavně bezelstná. Nechápe, proč si lidé ubližují. Má silně vyvinuté sociální citění a je velmi citlivá vůči nespravedlivosti. Chápu problémy pedagogů, přesto však nepochopím, jak mohou ubližovat některým dětem...

Uběhl rok. Je konec školního roku, a tak se ptám cácorcky na vysvědčení. Malá Niky hrdě hlásí: „Mám samé jedničky!“

„Ty si ze mě děláš legraci,“ odpovídám. Nechce se mi tomu věřit.

„Nedělám. Opravdu mám samé jedničky.“

Pak mi to dojde. „Ty jsi změnila učitelku?“

„Jo, chodím do jiné třídy a mám novou učitelku. A ta mi pětky nedává.“

„Jak to?“ vyhrknu.

„To zařídil ten kouzelný zvoneček.“

„Jaký zvoneček?“ nedojde mi to hned.

„No přece ten, jak jsem na něj zvonila na tom hradě. Vždyť byl kouzelný. Ty si nevzpomínáš?“

A pak že kouzla neexistují...

O myšlenkách víme, že jsou. Máme je všichni. Každý z nás nějakým způsobem myslí. Myšlenky se v našich hlavách honí především tehdy, máme-li nějaké problémy – to pak myšlenky běží myslí pořád dokola, jako na kolotoči.

A takových myšlenek se lze jen těžko zbavit. Určitě to všichni znáte.

Myšlenky jsou vlastně slova nebo věty, které jsme dosud nevyslovili nahlas. Dá se myšlenkou ublížit? Slovem to lze.

„Patriku!“ volá Marta a běží za Patrikem přes náměstí. Je ráda, že ho zase vidí. Doběhne k němu s úsměvem na tváři.

„Co chceš?“ uslyší chladnou odpověď. Patrik se na ni ani nepodívá.

„Já... myslela jsem...“ začne koktat Marta.

„Neotravuj!“

Marta se zarazí. Co se to děje? Ještě včera k ní byl Patrik tak milý. „Něco se stalo? Něco jsem ti udělala?“ ptá se udiveně.

„Neotravuj! Vypadni!“ slyší krutá slova.

S tváří zalitou slzami se Marta otočí a pomalu odchází. Co se stalo? Vždyť včera byl Patrik tak pozorný. Říkal jí, že je jeho velká láska, a pak se milovali. Byl její první muž, tak byla trochu neobratná. Jenomže včera říkal, že je to roztomilé. Tak proč ne dnes?

Další den cestou ze školy jde Marta kolem domu Milana, Patrikova nejlepšího kamaráda. Je teplo a okna jsou dokořán. Marta přemýšlí o tom, co udělala špatně. Tu ji ze zamyšlení vytrhne smích. Uvědomí si, že je u Milanova domu. Zastaví se.

„Tu sázku jsem vyhrál,“ slyší Patrikův hlas. „Dostal jsem ji. Představ si, že Marta byla skutečně panna.“

„Myslel jsem si, že je inteligentnější a prokoukne tě,“ říká Milan.

„Je to jen hloupá slepice, jako všechny ostatní,“ dodává Patrik. „Ona si fakt myslela, že ji miluju.“

Marta se rozpláče a klopýtá pryč. Chce být co nejdál. Co nejdál od Patrika, Milana a všeho toho ponížení...

Někdy jsou slova krutá. To jste určitě všichni zažili na vlastní kůži. Určitě už vám někdo řekl něco, co se vás dotklo, co vám ublížilo. Někdy i velmi silně. Můžeme tedy říct, že slova mají určitou sílu a my dokážeme být jejich vyslovením i krutí. Někdy nechťíc, jindy úmyslně.

A co myšlenka? Má také sílu, i když není vyslovena? Má stejnou sílu jako slovo? Uvědomujeme si, co myšlenka dokáže?

Začnu si pohrávat s myšlenkou. Dříve jsem si nikdy neuvědomovala, jakou sílu myšlenka má. Stejně jako emocemi zabarvená slova. A přece mi to mohlo dojít už dávno. Vždyť přece...

Je krásný, slunečný den, stejně jako byly dny předtím. Celý měsíc bylo takhle nádherně. A tak není divu, že mne sluníčko svádělo k procházkám, polehávání u vody a chytání bronzu. Moje kůže je téměř hnědá. Takhle opálení se obvykle vracejí lidé po delším pobytu u moře. Azurová obloha je stále jako vymetená.

Ležím u vody a vedle mne učebnice. Zítra maturuji...

Učebnice zůstává zavřená. Vždyť přece vím, že si vytáhnu průmysl, tak nače se ještě zatěžovat učením. A maturita je už zítra, tak biflování nemá cenu. Pohroužím se do okolí. Slyším šplouchání vlnek i lehounký vánek, pod jehož taktovkou tráva téměř neslyšitelně šumí. Pootevřu oči a vidím lehounké obláčky, plující modrou oblohou. Vzpomenu si na Máchův Máj... „Po modrém blankytu bělavé páry hynou, lehounký větrík s nimi hraje; a vysoko – v daleké kraje...“

Kampak asi plují? Také bych s nimi ráda někam plula. Nebo letěla. Letadlo mám ráda. Koukat z té výšky na zem je úžasné...

Další den ráno vcházím do školy. Venku je klid a pohoda, sluníčko svými teplymi paprsky prohřívá zem. Jen co se za mnou zavírají vstupní dveře, všechno je jinak. Atmosféra tady uvnitř je úplně jiná než venku. Šero a nervozita je to první, co vnímám. Když si mé oči zvyknou na přítmí, spatřím skupinky diskutujících, kteří už mají maturitu za sebou. Ti, na které zkouška ještě čeká, postávají osamocení a je na nich vidět, jak jsou nervózní.

Vtom zaslechnu své jméno a vstupuji do třídy: „Vyberte si otázku,“ říká třídní směrem ke mně. Otázky jsou rozloženy na stole, samozřejmě tištěným dolů. Na chvilku se zamyslím, pak po jedné sáhnu. Chvilku ji držím v ruce. V tom ucítím na zádech takový ten intenzivní pocit. Jako by mne někdo spaloval pohledem. Poodstoupím od stolku a podívám se, kdože to na mě takto kouká.

No jasně, moje kamarádka a zároveň spolužačka Hanka. Připravuje se na své otázky na „potítku“. Podívám se na otázku a usměji se. „Průmysl,“ přečtu text z papírku, který držím v ruce.

„To snad není pravda,“ zaslechnu tichý hlas své kamarádky.

Na chvilku se usadím a napíšu si na papír pár bodů. Víc nepotřebuji. Tuto otázku umím velmi dobře, naučila jsem se pořádně jen dvě z padesáti.

Myšlenka. Je neviditelná. Je jen moje. Nikdo ji nevidí. Nikdo neví, co si myslím. A když je neviditelná, tak je také neškodná...

A když ji není vidět, tak nemůže mít žádnou sílu...

Jenže ta moje měla. Měla takovou sílu, že vedla k výběru přesně té jedné otázky. Jedné z padesáti. Jen náhoda?